

Gesa Schwartzová

Olav

a moře magie

 PRESS

Ola a moře magie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Gesa Schwartzová
Ola a moře magie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Olav

a moře magie

Gesa Schwartzová

Olav

a moře magie

 PRESS

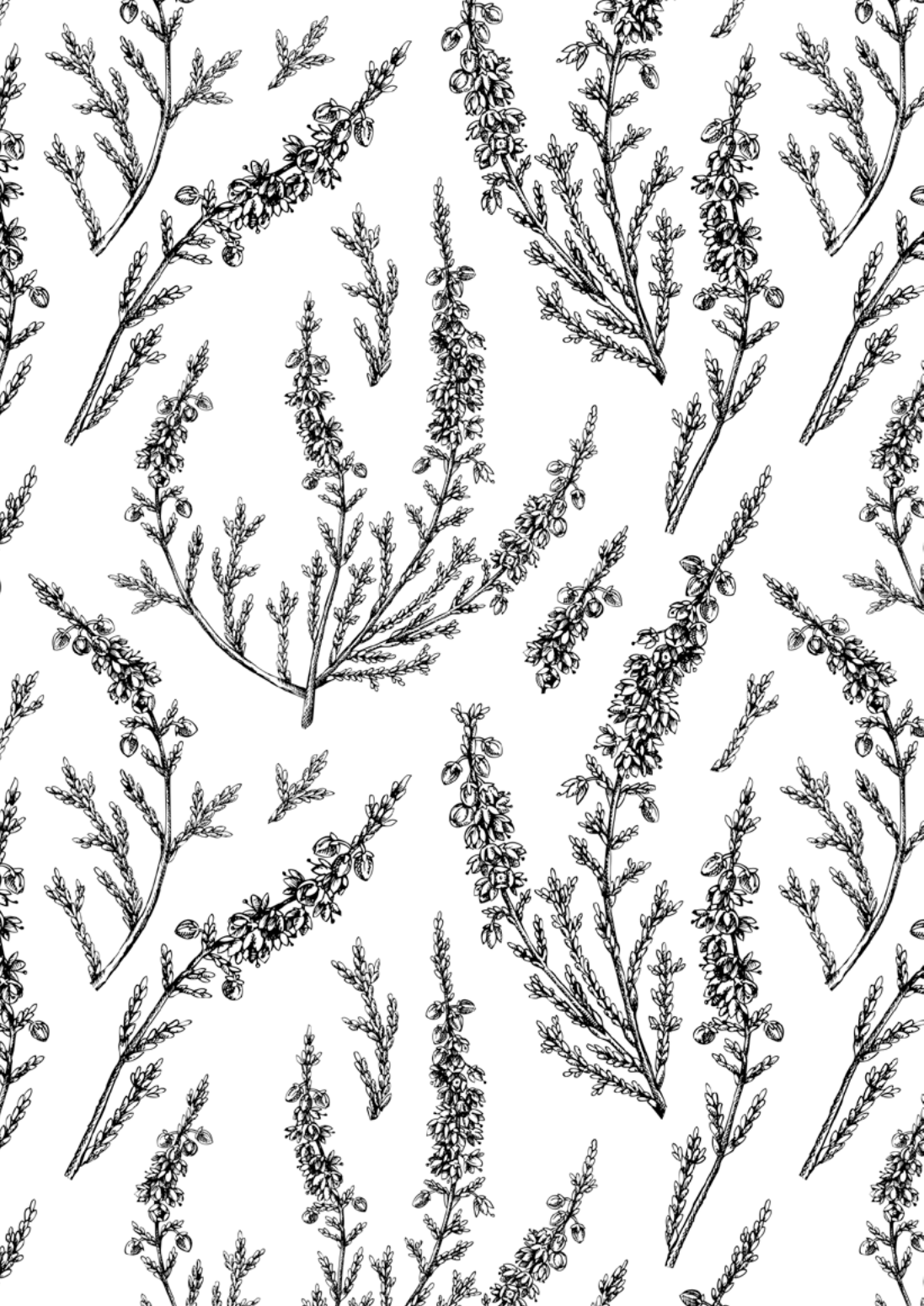
Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit
nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned –
nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete
charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Obsah

Smutné letadlo	9
Strašlivý nečas	25
Hlasy ve větru	39
Stopa z ohně a ledu.....	53
V říši hory.....	65
Místo plné zázraků	81
Obluda z hlubin	105
Opravdový oheň	121
Srdce hory.....	137
Šum dračích křídel	149

Smutné letadlo

„Á raz, á dva, á tři!“

Ola Löwensteinová ospale zamžourala. Bylo hodně časně sobotní ráno. Na její postel dopadly první nesmělé sluneční paprsky. Otočila hlavu za hlasem, který ji probudil – a usoudila, že ještě sní. Na jejím balkoně stál šeříkově zbarvený skřítek s čelenkou na hlavě a s hlasitým počítáním prováděl dřepy.

Každé jiné desetileté děvče by se jistě vylekalo, kdyby spatřilo takového *skřítku*. Ovšem Olu mnohem

víc zaujala jeho *členka*. Ola měla na rozdíl od jiných dětí ve svém věku nevšední nadání vidět čarobýlky a Kazimír, vřesový skřítek, byl jejím nejlepším kamarádem. Společně už zažili spoustu dobrodružství. Ovšem ranní rozcvička ve sportovním úboru, to byla novinka.

Oliny husté blondaté kadeře neposedně odstávaly do všech stran, když dívka vkročila na balkon. „Dobré ráno,“ pozdravila a zívla. „Rozhodl ses zatočit s tukovými zásobami po své neřízené konzumaci čokolády, nebo z jakého důvodu jsi přeměnil náš balkon v posilovnu? A kde jsi vzal tu členku?“

Kazimír, nabitý energií, vyskočil na zábradlí a provedl stojku. „Za prvé: Skřítek na úrovni má vždy bezvadné oblečení. K tomu patří samozřejmě také sportovní doplňky. A za druhé: Ne, nehodlám nic dělat se svými tukovými zásobami. Žádné totiž nemám. Čokoláda se na mém jazyku okamžitě promění ve štěstí a lásku a nic víc. Tak prostě to je.“

Ola se zaculila. „Velmi praktické.“

„Vidíš?“ Kazimír ukončil stoj na rukách. Protáhl paže, až mu zapraskalo v kostech. „Prostě jsem měl

touhu hýbat se. Možná proto, že mě vzbudili tví rodiče. Už celé hodiny tam dole dělají nesnesitelný rámus.“

Jako skřítek měl Kazimír mnohem lepší sluch než Ola. Ta se zaposlouchala. I ona teď zaslechla ten hluk. „Balí se,“ pronesla.

„To se připravují na konec světa?“ zeptal se Kazimír uštěpačně. „Myslel jsem, že budou pryč jen jednu noc!“

„Však také ano. Ale chtějí se na tu slávu prostě dobře připravit.“ Ola pohlédla z balkonu na jejich divokou zahradu. Zas a znovu v ní budila úžas. Olina maminka Henrieta byla známou zahradní architektkou a většina lidí nedokázala pochopit, jak to, že zrovna ona má takovou zahradu. Slovo *takovou* většinou pronášeli s výrazem, jako kdyby zrovna šlápli do lejna. *Protože taková mi připadá perfektní*, odpovídala občas Olina maminka. *Je to ta nejkrásnější zahrada světa*. Ola měla stejný názor. Musela se smát, když se proto na ně lidé dívali jako na podivíny.

Jinde ale maminka navrhovala také pěkné, upravené zahrady a nyní za jednu takovou dokonce vyhrála

cenu. A tu si směla osobně převzít v rámci slavnostního galavečera. Je to jen malá akce v takovém zapadákově, říkala skromně maminka. Ale v koutku duše se na tu slávu těšila, to Ola věděla. A věděla také, že její tatínek Edgar je na svou ženu moc pyšný. Ani jeden však nechtěl nechat dceru přes víkend doma samotnou. Ovšem kdyby jela Ola s rodiči, víkend by strávila v hotelu a také sama, a tak nakonec souhlasili.

Ola se těšila, že zůstane doma bez rodičů. Bylo sice domluveno, že na ni dohlédne teta Šarlota, ale ta měla přijet až večer po zahájení umělecké výstavy. Teta byla malířka a jistě bude Olu zase bavit veselými historkami z uměleckého prostředí. Ale do té doby měla Ola celý dům jen pro sebe: mohla se dívat na jeden film za druhým (Kazimír miloval filmy!), jíst, co chtěla, nerušeně pozorovat víly... mimochodem, víly!

Dívka se naklonila přes zábradlí a zadívala se na štít domu. Ale než v něm stihla objevit vílí hnízdo, ozvalo se za ní hlasité PLESK! Ola zahlédla už jen rybí ocas víly, která se ponořila do jezírka mezi jedlemi. Jmenovala se Leonora Vlnozpěvná, víc o ní Ola nevěděla.

Ale pokaždé se vytratila hned, jakmile na ni padl dívčín zrak.

Zato ostatní kouzelné bytosti – čarobýlci – děvče pozorovali ostřížím zrakem.

Vtom se nad dívčinou hlavou ozvalo chichotání. Pod štítem viselo jako sršní bání vílí hnízdečko hýřící barvami. Poletovaly kolem něj víly veliké asi jako palec. Měly bledě zelenou kůži, průhledná křídla a drze se na Olu šklebily. Některé si přiložily k oku stéblo rákosu jako kukátko a děvče si zvědavě prohlížely. Dělávaly to často, ale v okamžiku, kdy se k nim Ola přiblížila, se rozprchly stejně rychle jako vodní víla.

Ted' si mezi sebou něco šuškalý. *Padrunyar*. To bylo jediné slovo, které Ola z jejich řeči znala. Znamenalo *Vědunka*. Tak čarobýlci nazývali toho, kým byla i Ola: člověka, který měl schopnost vidět čarobýlky a mohl s nimi promlouvat, přítel čarosvěta, prostředník a důvěrník. Jenomže z úst víl znělo to slovo spíš opovrhlivě. Ola si povzdechla.

„Už máš zase ten svůj zadumaný obličej.“ Kazimír se posadil na zábradlí a houpal nohama.

„Jak to vypadá?“

Kazimír nasadil tak šílenou grimasu, že Ola vyprskla smíchy.

„Ale mám pravdu,“ trval skřítek na svém. „Zase nad něčím dumáš.“

Ola pokrčila rameny. „Nikdo není rád, když se mu vysmívají! Přece ty víly slyšíš. Vůbec mě neberou vážně.“

„Nic si z toho nedělej,“ konejšil ji Kazimír. „Jsou to jen takové prostáčky.“

Dívka stočila zrak k jezírku. „A vodní víla?“

„Je vodní víla,“ uzavřel skřítek.

„Mnohokrát děkuji za informaci,“ ušklíbla se Ola. „Vodní víla, která je vodní vílou, se mnou každopádně taky nechce mít nic společného.“

Kazimír se na děvče povzbudivě zazubil. „V čarosvětě se už dlouho žádná Vědunka neobjevila. Ty sama jsi zjistila teprve před nedávnem, že jsi jednou z nich. Musíš si důvěru čarobýlků teprve získat.“

„Já myslím, že si Vědunku představují úplně jinak. Podobně jako v písních, které se zpívají po celém čarosvětě. V nich

jsou Vědunky vždycky neuvěřitelně silné, odvážné, chytré...”

„To jsi ty přece také,” přerušil ji Kazimír. „Alespoň někdy.”

„Fakt vtipné.” Ola se zamyšleně kousla do spodního rtu. „Chci být pravou Vědunkou. Ale nemám tušení, jak na to.”

Kazimír se na okamžik odmlčel. „Naslouchej svému srdci,” řekl po chvíli. „To je ve všech životních situacích ten nejlepší rádce. A až přijde čas, budeš už vědět, co máš udělat.”

Když si Ola vybavila jejich poslední dobrodružství, dokázala alespoň částečně připustit, že má skřítek pravdu. Ale jakmile si vzpomněla na hrdinské písně o Vědunkách, cítila se zase jako malá holka. Ještě jednou vzdychla. „To doufám. Tak jednoduché, jak to zní, to ale nebude.”

„Tse,” mávl rukou Kazimír. „Jednoduché věci umí každý. A ty už jsi udělala výrazné pokroky, pokud jde o tvé sbližování s čarosvětlem.”

Jen co to dořekl, zaslechla Ola vrčení, které se blížilo. Okamžitě se jí zvedla nálada, když spatřila

malou postavu, jenž k nim právě přilétala od jabloňového stromu.

Maličké letadýlko mířilo přímo k Ole a Kazimírovi. Byl to dvojplošník z křehkého dřeva, a když zahájil přistávání, nebezpečně se zakymácel.

„Pozor!“ vykřikl tenký hlásek z pilotní kabiny. „Pozoor!“

Stroj podezřele zarachotil a otřásl se. Hned nato zase nabral rychlost a zběsile se řítíl k balkonu.

Ola s Kazimírem uskočili na poslední chvíli. Letadýlko kolem nich prosvištělo, po jednom kole přejelo zábradlí, provedlo riskantní otočku a u nejzazší hrany zábradlí zastavilo. Motor utichl a ze stroje vyskočil malinký mužíček.

Popravdě to nebyl žádný mužíček, nýbrž miniaturní obr. Působil velmi elegantně: měl letecké brýle, svítivě červený šál a staromódní oblek s kapesníčkem téže barvy v kapse saka. V ruce držel skládací hůlku,

